

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 7095/17
12.06.2017. године
БЕОГРАД

Управни суд, и то судија Биљана Шундрић, као судија појединац, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Регулаторне агенције за електронске комуникације и поштанске услуге, РАТЕЛ, Београд, Палмотићева бр.2, против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Београд, Булевар краља Александра бр.15, ради поништаја закључка о изрицању новчане казне, број: 07-00-02452-2/2013-03 од 04.04.2017. године, у предмету информација од јавног значаја – изрицање новчане казне, дана 12.06.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Тужба се **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Оспореним закључком о изрицању новчане казне, ставом I диспозитива, извршенику – Регулаторној агенцији за електронске комуникације и поштанске услуге изриче се новчана казна у износу од 180.000,00 динара запрећна закључком Повереника о изрицању новчане казне број: 07-00-02452-1/2013-03 од 14.03.2017. године, због непоступања по наведеном закључку, односно неизвршења решења Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број: 07-00-02215/2011-03 од 15.03.2013. године. У ставу II диспозитива наведеног закључка тужиоцу се, као извршенику налаже да новчану казну из става I тог закључка плати у року од два дана од дана пријема закључка на рачун буџета Републике Србије број: 840-743123843-66, позив на број 97 55015103832055 и у истом року о томе обавести Повереника, као и да ће у противном казна бити наплаћена принудним путем. Ставом III диспозитива закључка тужиоцу се одређује поновни рок од два дана од дана пријема тог закључка, да изврши предметно решење на начин одређен закључком о дозволи извршења Повереника број 07-00-02452/2013-03 од 13.02.2017. године, а да ће у противном, по службеној дужности, поступак извршења решења Повереника бити настављен применом мера из надлежности Владе, односно обезбеђивањем извршења решења Повереника број: 07-00-02215/2011-03 од 15.03.2013. године непосредном принудом. У ставу IV диспозитива закључка тужилац је упозорен да се у поступку административног извршења решења Повереника не може изјавити жалба.

Тужбом поднетом Управном суду дана 05.05.2017. године тужилац оспорава законитост закључка туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да је спровођење налога и закључка и достављање тражених информација у конкретном случају кршење законске одредбе из члана 41. став 4. Закона о електронским комуникацијама. Власници података, у овом случају оператори, су означили да подаци чије се достављање налаже Закључком представљају пословну тајну, те да би спровођење из налога представљало кривично дело прописано чланом 240. Кривичног закона – одавање пословне тајне, за које је прописана казна затвора. Сматра да је тужени у конкретном случају могао применити могућност из члана 8. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, тј. могућност да се права из овог Закона могу изузетно подврћи ограничењима прописаним овим законом ако је то неопходно у демократском друштву ради заштите од озбиљне повреде претежнијег интереса заснованог на Уставу или закону, а који интереси су у конкретном случају утврђени и тужбом означени. Такође указује на то да постоји прецизно утврђен механизам остваривање заштите права организације за колективно остваривање ауторских и сродних права мимо оваквог противзаконитог покушаја ОФПС-а, коме је подршку пружио и тужени својим незаконитим закључком. Сматра да су у проведеном поступку повређене и одредбе правила поступка, јер закон не даје туженом органу овлашћење да доноси управне акте на начин да последица извршења таквог акта представља директно кршење неког другог законског прописа. На наведени начин поступљено је противно начелу законитости из члана 5. Закона о општем управном поступку, чији је претежни део на снази до 01.06.2017. године. Како са наведених разлога налази да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиоца, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорени закључак, уз обавезу туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора колико буду изнели, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Тужилац је у тужби истакао и захтев за одлагање извршења Закључка број: 07-00-02452-2/2013-03 од 04.04.2017. године, с позивом на одредбу члана 23. Закона о управним споровима истичући да би се извршењем Закључка оствариле радње које би имале грађанско – правне и кривично – правне последице, односно извршењем Закључка би дошло до вишеструких повреда закона којима се штите темељни принципи правног система Републике Србије, односно она добра и интереси које је заштитио и сам законодавац.

Тужени орган је у одговору на тужбу достављеном суду дана 07.06.2017. године оспорио активну легитимацију тужиоца за покретање и вођење управног спора налазећи да оспореним закључком није решавано о неком праву или на закону заснованом интересу тужиоца, указујући у вези са тим и на став Управног суда изнет у решењима Управног суда II-4 У 17509/06 од 08.12.2016. године и 6 У 4217/17 од 20.04.2017. године. Опреза ради оспорио је наводе тужбе у целости налазећи да је оспорени закључак правилан и у свему на закону заснован. Предложио је да суд тужбу одбаци као поднету од неовлашћеног лица или у случају оцене законитости оспореног закључка исту одбије као неосновану.

У поступку претходног испитивања поднете тужбе, Управни суд је нашао

да је тужба изјављена од стране неовлашћеног лица.

Према одредбама Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја (“Службени гласник Републике Србије”, бр. 120/04...36/10), подношење захтева и остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја представља управну ствар. Захтев за приступ информацијама од јавног значаја решава се применом одредаба Закона о општем управном поступку, а орган власти од кога се тражи информација, против чије одлуке је дозвољено подношење тужбе, има положај првостепеног органа. Чланом 3. тачка 2. наведеног закона, прописано је да орган власти, у смислу овог закона, јесте правно лице које оснива или финансира у целини, односно у претежном делу државни орган.

Одредбом члана 11. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник Републике Србије”, бр. 111/09), прописано је да тужилац у управном спору може да буде физичко, правно и друго лице, ако сматра да му је управним актом повређено неко право или на закону засновани интерес.

Одредбом члана 26. став 1. тачка 4. истог закона, прописано је да ће судија појединац решењем одбацити тужбу, ако утврди да се управним актом који се тужбом оспорава не дира очигледно у право тужиоца или у његов за закону засновани интерес (члан 11. став 1.).

По оцени суда, у конкретном случају тужилац, Регулаторна агенција за електронске комуникације и поштанске услуге, РАТЕЛ Београд, нема својство странке у управном спору. Наиме, тужилац, као орган власти који решава по поднетом захтеву за приступ информацијама од јавног значаја има процесни положај управног органа, па не може истовремено да има и положај странке и да подноси тужбу у истој управној ствари. Како тужилац сагласно напред наведеном није био легитимисан за подношење тужбе против решења Повереника број: 07-00-02215/2011-03 од 15.03.2013. године, којим је тужиоцу наложено поступање у складу са ставом II диспозитива тог решења, то са истих разлога тужилац није легитимисан ни за подношење тужбе против закључка о дозволи извршења тог решења, па у вези са тим ни против закључка о изрицању новчане казне због непоступања тужиоца по Закључку Повереника о изрицању новчане казне број: 07-00-02452-1/2013-03 од 14.03.2017. године. Ово са разлога што оспореним закључком, као ни наведеним решењем Повереника није решавано о неком праву или на законом заснованом интересу тужиоца, нити је оспореним актом повређено неко његово право или на закону засновани интерес, већ је оспореним закључком изречена новчана казна тужиоцу као органу и то као принудна мера, односно принудно средство у циљу спровођења извршења, односно обавезе наложене решењем Повереника број: 07-00-02215/2011-03 од 15.03.2013. године.

Са напред наведених разлога, Управни суд је, применом одредбе члана 26. став 1. тачка 4. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву решења.

Имајући у виду одлуку суда у овом предмету суд није одлучивао о захтеву тужиоца за одлагање извршења оспореног закључка, и за накнаду трошкова насталог спора, као посебном делу тужбеног захтева.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.06.2017. године, 17 У 7095/17

Судија
Биљана Шундерић,с.р.

Поука о правном средству:

Против овог решења подносилац тужбе
има право на приговор Посебном већу овог суда,
у року од 8 дана од дана достављања решења.

За тачност отправља
Управитељ писарнице
Дејан Бурић

J3/PP

39
Jan

